

μου πὼς ὁ Νόμος τῆς Ζωῆς ἀπαιτεῖ ὅπως αἱματωμένες σάρκες συνθλιφτοῦν μέσα σὲ ἀνάληγτες σιαγόνες, πὼς οἱ σκισμένες καρδιές πρέπει νὰ διαλαλήσουν τὸν καημὸ τους στοὺς τέσσερις ἀνέμους καὶ οἱ βραχνοὶ λαιμοὶ νὰ ζαρώσουν ἀπὸ ἀτέλειωτα ἀγκομαχητά, γιὰ νὰ συναρπάσουν ἓνα σκληρὸ θεὸ ποῦ θέλει νὰ γεννηθεῖ ἢ ν' ἀναστηθεῖ δὲν ξέρω νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτὸ μου ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποφέρει μαζὶ μὲ κείνους ποῦ πονοῦν καὶ τὸν αἰσθάνουμαι, σὰν αὐτούς, νὰ εἶναι ἓνα φτωχὸ ζωντανὸ ἀντικείμενο ποῦ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ δώσει ὅτι δικό του γιὰ ἓνα ἰδανικό, μὰ ποῦ τίποτα πιά δὲν μπορεῖ νὰ χαροποιήσῃ.

* Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Soi-Même».

ΣΤΟ ΓΙΟΦΥΡΑΚΙ.

Στὸ ξυλένιο γιοφυράκι, Ἐκείνη ἦρθε κ' ἔσκυψε. Τὸ κῆμα ἦσوخα βαράει πάνω στις ὄχθες. Ὁ οὐρανὸς ἀφίνει νὰ πέφτουν μέσα στὸ νερὸ βαρύτεμα πετράδια κ' ἡ νύχτα ἢ τουρτουριάρα, σιγανοκλαίει τυλιγμένη στὸ γκριζο φόρεμά της.

Στὸ ξύλινο γιοφυράκι ἔχει ἡ κοπέλα ἀκκουμπίσει.

Γιατί ὁ ἀνεμὸς νὰ φουσάει στὸ λαγκάδι ἀπάνω τ' ἀρώματα τοῦτα τῶν πεθαμένων ρόδων;

Μήπως γιατί ἡ χτεσινὴ καταιγίδα κατέστρεψε τὸν κῆπο;

Μήπως ἐπειδὴ ἡ ἀγωνιώδης καρδιὰ τῶν χηρεμένων γυναικῶν ἔσμιξε μὲ τὴ νύχτα πάρα πολλοὺς θλίβερους ἀναστεναγμούς;

Μήπως ἐπειδὴ πάρα πολλὰ ξέπλεκα παρθενικὰ μαλλιά, πάνω σὲ μοναχικὰ κρεβάτια, μάταια ἐπικαλοῦνται τὰ δάχτυλα τοῦ Ἑρωτα;

Τὸ νερὸ κυλᾷ στὰ πόδια τῆς κοπέλας, τ' ἀκούραστο νερὸ ποῦ τόσο ἀόριστα λόγια μουρμουρίζει.

Καὶ νὰ ποῦ τὸ ρεῦμα σούρνει στὸ δρόμο τοῦ κόκκιν' ἀνθόφυλλα, στ' ἀντιφέγγισμα τῶν ἄστρον σκορπισμένα.

Τρομαγμένη, ἡ κοπέλα, φέρνει τὰ δυὸ χέρια της στὰ μάτια.

Τρέχουν τὰ δάκρυα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα δάχτυλα.

Τῆς φάνηκε ποῦ εἶδεν αἱμάτινους λεκέδες καὶ στὴν εὐωδιά τῶν πεθαμένων ρόδων νομίζει ποῦ ἀναπνέει τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της τὴν ψυχὴ.

Τώρα, τὸ κανόνι, μ' ὅλη του τὴ δύναμη, ἀναταράζει τὴ βιολετιὰ κουρτίνα τοῦ ὀρίζοντα.

Μὲ βῆμα κλονισμένο καὶ μὲ περίλυπη τὴν καρδιά, ἡ κοπέλα ἔφυγεν ἀπὸ τὸ γιοφυράκι.

* Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «La Veilleuse».

PAUL BORNET:

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΥΡΑΣΗ.

Ἐχω σήμερα λεπτὰ ἠρεμίας. Βιαστικά, τὰ ρίχνω στὴ ζυγαριὰ σας.

Ὁ ἥλιος εἶνε λαμπερός, λίγο ζωηρός, ἀνοιξη τόση ὅση χρειάζεται γιὰ νὰ τραφοῦν τὰ φυτά. Προχώρει πάντα, μικρὲ, πρὸς τὴν αἰσθηματικότητά, πρὸς τὴν καρδιά.

Δυὸ μέρες ἐσκέπασα μὲ τιποτένιες κοινοτυπίας ἓνα ἀγέρωχο ψέμμα: δίχως ἐπιθυμία γιὰ σᾶς, ἀναμφίβολα, ἐφύλλαξα τὸν ἑαυτὸ μου ἀγνὸ ἀνάμεσα στὶς γλυκύτερες προσκλήσεις, γιὰ νὰ δεχτῶ καλύτερα τὴν πονεμένη σας καρδιά.

Εἶχате πει «Υποφέρω».

Μὲ τὸ μεγαλύτερο σεβασμὸ γιὰ τὶς ἐλευθερίες τῆς καρδιάς σας πὺ ἐπιθυμῶ ἐξαιρετική· μὲ σεβασμὸ γιὰ τὶς ἐλευθερίες τοῦ κορμιοῦ σας πὺ εὐχουμαι ἀκατάλυτο· μὲ σεβασμὸ γιὰ τὶς ἐλευθερίες τοῦ πνεύματός σας πὺ θέλω χρυσοστολισμένο, εὐαίσθητο καὶ χαρούμενο, σᾶς περίμενα, μὴν ἐλπίζοντας ἄλλο κέρδος ἀπὸ τοῦ νὰ σᾶς εἶμαι μιὰ ἀνακούφιση.

Ἄφου γενναϊόφρονα σᾶς ἔδωσα τὸ κρυφὸ δῶρο πὺ θὰ σᾶς κρατοῦσα μυστικό: ὅ,τι ὁ καιρὸς καὶ τὰ ζουμερὰ γεγονότα μοῦ χάριζαν ἀσφαλῶς, ἤθελα τὸν ἑαυτὸ μου καθαρὸ γιὰ νὰ δεχτεῖ τὸν πόνο σας, γιὰ νὰ σᾶς φανεῖ ἀρκετὰ τρυφερός, γιὰ νὰ σᾶς δώσει συγκινημένο φῶς καὶ ζωή, καί... μοῦ φανήκατε κουτή! στεγνή, ἀναιμη, ἀποβλακωμένη ἀπὸ τὶς ἀνανεωμένες βεβαιώσεις, τὰ γελοῖα πάθη.

Σᾶς εἶχα νομίσει πολὺ ἀνώτερη· οἱ γυναῖκες δείχνουν πάντα πὺς καταλαβαίνουν, πὺς γνωρίζουν. Δὲν τὰ ξέρετε λοιπὸν ὄλ' αὐτά; Δὲ θὰ πεταχεῖτε μονομιᾶς ἀπὸ τὴ γραφικότητα πὺ δὲν εἶνε παρὰ προκαταρκτική, πρὸς τὸ ἀπλό; πρὸς τὴ συγκίνηση τὴ γεμάτη ὑγεία, τὴν ἡρομη, τῆς ὁποίας γνωρίσατε τὰ καλά;

Ἐλειψα λοιπὸν στὸ πνεῦμα σας, σὶν καρδιά σας, κι' ἀπομακρυνθήκατε τόσο; ὡς πὺ νὰ ξαναμεταχειρισθῆτε τὴν ἀπηρχαιωμένη φοροῦλα;

Δὲν εἶσατε λοιπὸν ἐν γνώσει; Εἶστε κάτι παραπάνω. Γνωρίσατε ἐπὶ τέλους γιὰ μιὰ φορὰ πὺς ξέρετε; Ἀγαπεῖστε, φίλη, ἀγαπεῖστε.

Ποιὰ εἶν' ἡ παρηγοριά πὺ θέλετε; Ἄδύνατο νὰ παρηγορηθεῖ ὁ ἐγωῖσμός.

Κοπιᾶσατε, γιὰ νὰ δώσατε νέα ζωὴ σὶν καρδιά σας, γιὰ τὸ φρωτοβόλο πόνο της, καὶ γιὰ τὴ διανοητικότητά σας.

Ἐχω πολὺτιμα δῶρα νὰ σᾶς κάμω. Θέλετε μιὰ κορραστικὴν ἐργασία; δῶρα ἠθικά, μνήσεως δῶρα; τὴ μεθολογία μιᾶς τέχνης; Θέλετε τὸν πνευματικὸ πλοῦτο τοῦ τεχνίτη, τὴν παράλληλη τοῦ ἔρωτα χαρά; Κερδίσατε τὴν ἅγια φωτιά, τὴν πίστη πὺ μεταφέρει ἀπὸ τὴν ἀγάπη σὶν κούραση κι' ἀπὸ τὴν κούραση σὶν ἀγάπη. Ἀγαπεῖστε, φίλη, ἀγαπεῖστε.

MARCEL SAUVAGE:

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

Γιὰ τὴ σάρκα πὺ ἀναρριγᾷ, τὴν καρδιά πὺ ξυπνάει, καινούργιο πάντο· εἶνε τὸ τραγοῦδι τοῦ ἔρωτα. ὦ γυναῖκα, ὦ θηλυκό, τὸ αἰώνιο τραγοῦδι.

Γιὰ τὴν πληκτροστοιχεία τῶν νεύρων καινούργιο εἶνε πάντα τὸ τραγοῦδι τὸ γλυκῦτατο καὶ τὸ σκληρὸ πὺ ἀνατριχίλες σκορπᾷ.